

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

Mester Györgyi

TISZTÍTÓTŰZ

válogatott novellák

**A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában**

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet weboldalán:

<http://adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi/>

© 2009 Mester Györgyi

© 2009 Ad Librum Kft.

Ez az elektronikus könyv korlátozás nélkül és térítésmentesen letölthető és továbbadható. Ez a lehetőség azonban nem értelmezhető a szerzői jogokról való lemondásként: a tartalom minden más formájú közlése a szerző és/vagy a

kiadó engedélyéhez kötött.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanevei.

A könyv adatai:

Szerző:	Mester Györgyi
Cím:	Tisztítótűz.
Kiadás:	Ad Librum
Kiadási év:	2009
ISBN:	978-963-9934-14-6
Terjedelem:	198 oldal
Méret:	A5
Ár:	1990 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

Az Ad Librum könyvkiadási programjairól és eddig kiadott könyveiről a kiadó weboldalán tájékozódhat:

www.adlibrum.hu/

MESTER GYÖRGYI

Tisztítótűz

AD LIBRUM

Budapest

2009

© 2009 Mester Györgyi

ISBN 978-963-9934-14-6

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó:
az Ad Librum Kft. ügyvezetője

Ad Librum Kft.
1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.
info@adlibrum.hu

A borító és a kötet illusztrációit
Keglovich Tamás Milán
készítette

A könyvvel kapcsolatban további információ
érhető el az alábbi címen:
<http://podpress.hu/Mester-Gyorgyi/>

Sötét szemüveg

Kialvatlanul ébredt, ezért a szokásosnál is morózusabb hangulatban készülődött, hogy munkába induljon. Már a lakásajtó becsukásánál problémái adódtak, a kulcs ugyanis nem fordult a zárban. Előbb csendesen próbálta ide-oda forgatni, hogy ne zavarja a még alvó szomszédokat, de amikor látta, sehogy sem boldogul vele, két kézzel kezdte rángatni a kulcsot. Végre sikerült elfordítania, ekkor azonban a hóna alól aktatáskája nagy csattanással a földre esett. Csupa víz lett, mivel a zárral való bajlódása közben nem vette észre, hogy hajnalban már felmosták a folyosót. A lépcsőkön óvatosan indult lefelé, de minden elővigyázatossága ellenére, a bejárati ajtónál mégis megcsúszott. Ha éppen nem a kezében lett volna a kilincs, bizonyára el is esik, így azonban a csúszástól csak féltérdre ereszkedett. Körülnézve konstata, jó hogy nem látta senki, hogyan balettozik itt ő, hajnalok hajnalán. Kicsit magabiztosabban lépett ki a kapun, ahol azonnal hanyatt is esett. A hajnali lefagyással ugyanis nem számolt. Csak a szomszédék kislánya jött arra, aki – úgy látta –, megmosolyogta, hogyan tápázkodik fel a járdáról. Miközben a ruháját tisztogatta, észrevette a kanyarban a buszt, de mire elindult, a jármű már ki is állt a megállóból, és felgyorsulva, eltűnt a szeme elől. Na, ezt elszalasztotta, pedig minden reggel, percnyi pontossággal kiszámította, hogy még éppen elérje a hatóság járatot.

Azért viszonylag gyorsan beért a munkahelyére, csak tíz percet késett. Ez azonban éppen elég volt ahhoz, hogy a folyosón összefusson a csoportvezetőjével, aki kissé gúnyosan jegyezte meg, hogy „lám-lám, korábban kéne felkelni, akkor nem késnének el!” Lehet, hogy ma ő is elkésett?!

Kellően felpaprikázott hangulatban lépett be az irodába, majd táskáját az asztalra csapva, nekiállt, hogy levetkőzzön. Kabátját a foga-sra akasztva, gyors pillantást vetett a tükörbe, és akkor látta meg, hogy a haja ott hátul, égne-k áll. És ő így jött végig az utcán! Az ágas-kodó tincset lesimította, sötét szemüvegét pedig kicsit feljebb tolta

az orrán. Nem volt rá igazán szüksége, csupán kis dioptria volt az egyik lencsén, de úgy gondolta, a negyvenes évei elején érdekesebbé, modernebbé, talán fiatalosabbá is teszi, a sötétített foncsorozású, divatos szemüveg. Ez tette-e, vagy csak a sors játszott vele aznap reggel, de minden balul ütött ki. A szemüvegtől függetlenül, sötétben látta az egész világot, és benne önmagát.

Ekkor kopogtak az ajtón, és a kolléganője lépett be. A harmincas, vörös kis nőt lopva gyakran elnézegette, amint előtte haladt a folyosón. Jó alakú, frissen elvált asszony volt, gyerek nélkül. Azt ugyan nem tudta, van-e valakije, mégsem mert kezdeményezni.

A nő most mosolyogva üdvözölte, majd rákérdezett: hallottam, a kisfőnök megjegyzést tett a késésedre. Mi volt veled ma reggel?

Á, minden balul ütött ki – és elkezdte mesélni a kálváriáját. A nő láthatóan érdeklődéssel hallgatta. Azért te ezt eltúlzod egy kicsit – mondta. Nem olyan sötét a világ, amilyennek te látod! Végül is, gondold csak bele. Sikerült bezárnod a lakásajtót? Igen. Elcsúsztál a vizes kövön? Nem. Na, de a járdán! – vetette ő közbe. De nem tört el egyetlen csontod se! Még a kabátod se lett piszkos! Igaz. Beértél a munkahelyedre? Hát persze, de el is késtem! Fejedet vették? Nem. Na, látod! Vedd csak le ezt a sötét szemüveget, azon keresztül látod te olyan sötétben az eseményeket! Azzal, hogy szavának érvényt szerezzen, a kis vörös odanyúlt, és olyan gyengéd mozdulattal vette le az orráról a szemüveget, hogy az fölért egy cirógatással! Egész melege lett tőle. Lehet, hogy mégis kezdeményezhetne valamit ennél a kis nőnél?!

Alig ment el a kolléganője, hívatta a nagyfőnök. Kicsit félve állt meg, az amúgy is természetes nagyember előtt. Vajon mi rosszat tett ő, mit akarhatnak tőle? A főnök ekkor váratlanul kezét nyújtott neki. Gratulálok! A maga újtási javaslatát teljesen megfelelőnek tartotta a minisztérium, most szóltak ide, hogy bevették a hollandiai delegációba. Úgy számoljon, a jövő héten utazik. Még egyszer, gratulálok, meg vagyok győződve arról, hogy méltóképpen fogja képviselni a cégünket!

Szinte magához se tért, amikor kitámolygott az irodából. Ezt a mázlit! Már szinte meg is feledkezett erről a javaslatáról, amit három hónappal azelőtt készített a csoportvezető felkérésére.

A nap folyamán még több, hasonlóan kellemes meglepetés érte. A fizetési jegyzéken elszámolták az összes elmaradt, kifizetetlen túl-

óráját, egész szép pénzt kapott. A kis vörös megint rámosolygott, amikor szembetalálkoztak a folyosón. Ezzel még lehetne kezdeni valamit! Holnap péntek van, jön a hétvége, esetleg próbálkozhatna egy vacsorameghívással. Talán el is fogadná az asszony. Egészen fel volt dobódva!

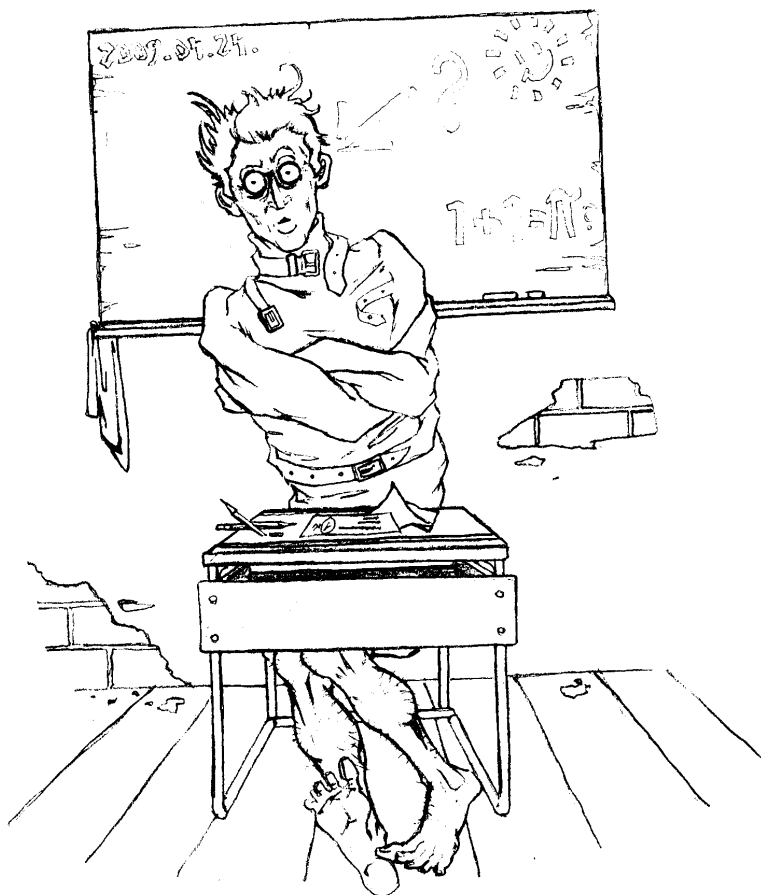
Az ügykezelő több aktát adott vissza neki, és hozzáfűzte megjegyzésként, hogy már el is postázta azokat, mert egyikben se kellett javítani, mindet elsőre aláírta a főnök. Újabb kellemes meglepetés!

Amikor aztán a munkaidő végeztével összepakolta a holmiját, a sötét szemüveget nem tette fel, csak hanyagul a zsebébe dugta. Talán fel sem veszi többé, hiszen a kis vörös maga mondta, nem is áll neki igazán jól, nélküle fiatalosabb a kinézete.

Míg a liftre várt, egyfolytában a formás kolléganőn járt az esze, és amikor a csengetés jelezte, hogy a kaszni megérkezett, automatikusan lépett egyet előre, azután... ..lezuhant.

A hétvégi, rózsaszínű álmok szövögetése közben ugyanis nem volt elég figyelmes, nem vette észre a lift fölé kiragasztott cetlit, amire pedig ki volt írva, hogy „Vigyázat! A lift javítás alatt áll!”

Vagy csak a megszokott, alacsony dioptriájú, sötét szemüvege hiányzott az orrnyergéről?!....

Iskola az örület határán

A kisközség nem csak kicsi volt, de szegény is. Nagyon szegény. Ezért, amikor a közös pénzből nem futotta saját iskolára, a település lakosai elhatározták, önerőből oldják meg a dolgot. Az építőanyagra valót összeadták, aki meg pénzzel nem tudott hozzájárulni, elment a kőműves mellé maltert keverni, homokot hordani, téglát adogatni.

A falu felvégére tervezett épületet gyorsan felhúzták, de az egyszerű, téglá alakú építmény külső festésére már nem tellett. A sors azonban úgy akarta, hogy ez is meglegyen, még mielőtt az új tanév megkezdődött volna. A település eleddig egyetlen, állam által finanszírozott „komoly” középülete a pszichiátriai intézet volt, a köznyelv szerint, a helyi „bolondokháza”. Ezt vagy két évvel korábban telepítették a község alsó határába, felújított, hosszan elnyúló parasztház volt, s hogy mégse tévessze össze senki a termelőszövetkezet fehérfalú irodáival és melléképületeivel, rikító sárgára festették. Talán elszámolták magukat a megyeszékhelyen, amikor húsz nagydoboz festéket küldtek a külső falak színes vakolása céljából, de jócskán maradt belőle. A bolondokháza igazgatójában volt annyi közösségi érzés – végtére is, a falu is „megtúrta” az ő intézményét –, hogy a maradék festéket felajánlja az új iskola festésére.

Igy hát, ez is megtett. Már csak a tanerő toborzása volt hátra, s ment is a dolog simán, de a vége felé megint csak probléma adódott. Épp úgy, mint a festéknél, egyszer csak elfogyott a lendület, s pénz is csak nagyon kevés maradt a kasszában a tanárok fizetésére. Mivel az igazgatónak se tudtak volna többet ajánlani, mint egy egyszerű szaktanárnak, nem is akadt vállalkozó. A jelentkezők csak a bemutatkozó beszélgetésig jutottak el, azzal már fordultak is ki az ajtón. Ilyen kevésért senki nem akarta vállalni az iskola dirigálását.

A sok hiábavaló kísérletezés után, a tanári kar feladta. Mivel az a hír járta, hogy a legutolsó jelentkező is, akit a városból küldtek volna az igazgatói állás betöltésére, hasonlóan a többihez, visszatartotta a felkérést, hát a pedagógusok már azon egyezkedtek,

negyed évig az egyik, azután meg a másik vezeti az iskolát. Kezdje talán a történelemtanár, végül is, az az egyik legkomolyabb tantárgy, majd adja át a stafétát a biológiatanárnak, ugyanis az ő szaktárgya is fontos, s azután meglátják, ki lesz a soron következő „áldozati bárány”. Talán sorsot húznak majd, ki lát a jövőbe. Az egyeztető értekezlet nyitott ablak mellett folyt, lévén meleg augusztus, s kellett a levegő, mégsem hallották meg annak a furgonnak a hangját, melynek a sofőrje járó motor mellett tette ki egyetlen utasát a poros földútra. A jármű azután megfordult, s tűzött vissza, a város irányába.

Az újonnan érkezett egy darabig csak szemlélődött a hosszú, sárga téglaként elnyúló épületegyüttes előtt, majd elszánta magát, és bőrpídjével a kezében, belépett a kapun. Kicsit csodálkozott, hogy nincs kapus, se porta, ahol az érkezőket fogadnák, de mivel rá volt bízva, hogy egyedül eljön ide, és maga intézi a további sorát, hát nem visszakozhatott.

Épp, amikor beért az üres folyosóra, a tanáriból – nagy lendülettel, kellően felpaprikázott hangulatban, mivel tantárgyát nem sorolták az elsők közé, hogy az az ideiglenes igazgatóságra őt is feljogosítsa –, kivágódott a zilált külsejű, középkorú matematikatanárnő.

Kit keres? – meresztette rá apró szemeit szarukeretes szemüvege alól a jövevényre. A férfi kicsit megszeppenve válaszolt: Engem ide küldtek. A városból? Onnan. Mondták, hogy jöjjen ide, s majd itt intézik az ügyemet.

Az asszony meglepetésében összecsapta a kezét. Szent isten, csoda történt! A városból mégis küldtek valakit! Azzal karon ragadta a férfit, és betuszkolta a tanáriba.

Minden szem a belépőre irányult. A karját még mindig markában tartó asszony odairányította az asztalhoz. A vita nem vita többé – kezdte. A kérdés eldőlt. Őt küldték a városból, meg vagyunk mentve!

Az asztal körül ülők pillanatnyi dermedtség után felugráltak, és egymást félretaszítva igyekeztek az újonnan érkezett felé, hogy elsőként kezelhessenek vele. Mégis csak sokat számít az első benyomás, hiszen ő lesz – remélhetőleg sokáig –, a legrangosabb közülük, a főnökük.

A férfi szemlátomást meg volt illetődve, s a rajongó pillantásoktól körülvéve, melegen viszonzta a kézfogásokat. Nem is gondolta volna, hogy ilyen helyeken ennyire örülnek az embernek, biztosan jól fogja itt érezni magát, ezek között a kedves emberek között.

Mikor az üdvözléseket követően maga is szóhoz jutott, első kérdése az volt, hol lesz elszállásolva. A történelemtanár, feljogosítva érezvén magát, hogy a többiek nevében is szóljon, hiszen percekkel ezelőtt még maga is majdnem igazgató volt, fennhangon kezdett gondolkodni. Egyelőre az igazgatói iroda melletti pihenőt vehetné igénybe alvás céljából, aztán majd kerítünk valami jobb helyet, oda-benn a faluban – mondta. A többiek helyeslően bólogattak. Ezzel is kilőve egy probléma, amit nem nekik kellett megoldani. Amikor pedig az étkezési lehetőségek felől érdeklődött a jövevény, a matematikatanárnőnek jött egy korszakalkotó ötlete. Majd lejár a faluba, a nőtlének – bár még nem is tudjuk, Ön egyedül kíván-e itt maradni –, a Kozma-kifőzdébe járnak enni. Az magának is megfelelne, már ha egyedülálló. A férfi biztosította a tanárnőt, hogy egyedül kíván itt maradni. Akkor ez is megoldva – nézett körül diadalittasan, a zilált külsejét időközben észrevétlenül rendberakó középkorú tanárnő. Végére is, sose lehet tudni. A leendő igazgató ugyan nem igazán az ő korosztálya, de egyedülálló. És a magány, különösen itt, távol megyeszékhelytől, nagy úr.

A férfit, aki pillanatnyilag több kérdéssel nem állt elő, csapattal kísérték az átmeneti szállásra, az igazgatói iroda melletti pihenőbe. A férfi, körülnézve a helyiségben, magában konstata, rosszabbra számított, itt, ameddig szükséges, ellehet. Csak azon csodálkozott, hogy az étkeztetés nem helyben, az épületegyüttés területén zajlik. De hát ahány ház, annyi szokás. Volt ő már rosszabb helyen is, átmenetileg.

Miután fogadói szétszéledtek, berendezkedett a helyiségben, kikapolta bőröndjéből a kevéske szükséges holmit, és egy kicsit ledőlt a heverőre pihenni. Senki nem zavarta. Mikor órákkal később megébredt, hirtelen azt sem tudta, hol van. Azután eszébe jutottak a délután történései, az érkezését követő események. Jó hely ez, szögezte le magában. Megéhezett, ezért felvette a zakóját, és azal a szándékkal indult neki, hogy bejelenti távozási szándékát, de az épületben, bárhová nyitott be, senkit nem talált. Végül is vasárnap van – gondolta –, majd a következő nap tüzetesebben körbenéz.

Az egymást követő termek mindegyikében néhány padsort talált csupán, úgy vélte, itt tarthatják a foglalkozásokat. Akadály nélkül kijutott az épületből, a kapu se volt kulcsra zárva, mint ahogy érkezésekor is nyitva találta. Ismét konstataálta, nem is hitte volna, hogy egy ilyen isten háta mögötti kis településen, ennyire modern gondolkodású emberek élnek és dolgoznak.

A faluban, mintha mindenki tudta volna, kicsoda is ő, udvariasan előreköszöntek neki, amit ő hasonló szívélýességgel viszonzott.

Az említett kiföldében is nagyon barátságosan fogadták, a fogyasztásáért nem fizetett, mivel úgy gondolta, ez benne lehet az elátásban. Azt ugyan nem hallotta, mert addigra már kilépett a helyiségből, amikor a kiföldés félhangosan a következő megjegyzést tette a nevének: azért ezt a jövőben nem vezetjük be, hogy akárki is, legyen bármilyen fontos ember, ne fizesse ki, amit fogyasztott.

Visszaérkezvén a hosszú, sárga épülethez, most is mindent tárva-nyitva talált. Talán őt várták, gondolta, és azért nem zárták be a kaput. És milyen előzékenyek, mindenre gondolnak.

Másnap reggel hangos zenebonára, óriási ricsajra ébredt. Úgy érezte, mintha a saját agyában kalapálnának. A csattogó, dobogó, puffogó hangokba üvöltözés vegyült. Magára kapkodta a ruháit, s kezét a fülére szorítva, kilépett a folyosóra. Kisebb csoportokra szakadva 50-60 gyereket látott, akik össze-vissza rohangáltak, cipőikkel csattogtak, ütötték a falakat, püfölték egymást, és közben fülsiketítően ordibáltak.

Egyszer csak, csengő hangja vágott bele a fertelmes alapzajba, mire a gyerekek, egymást taposva, lökdösve benyomultak a padokkal berendezett termekbe. Úgy gondolta, ez valami gyereksekcio lehet, szörnyű dolog, hogy már a kiskorúak között is ennyire sok az otthon kezelhetetlen, koordinálhatatlan, fékezhetetlen személýiség.

A gyerekek eltűntével, a zaj kissé alábbhagyott. Míg azon töprengett, neki vajon melyik terembe kell mennie, hirtelen rátört a régi érzés. Váratlanul jött és feltartóztathatatlan volt. A rémülettől felgyorsult a szívverése, agyát mintha abroncsok szorították volna össze. Ismerős volt az érzés, mely zárt térben, s mindig akkor jött rá, ha valami szokatlan dolog felborította a lelki egyensúlyát. Ez most valószínűleg a gyerekek magukból kifordult látványa, s az őrült

ricsaj volt, mely a végsőkéig felzaklatta. Érezte, nem tud többé uralkodni magán.

A testét elöntő forróságtól azt hitte elégeti, ezért tépkedni kezdte magáról a ruháit. Már anyaszült meztelen volt, amikor a tanáriból előbukkanó matematikatanárnő meglátta. Az asszony sikoltozni kezdett, s ez az ő rémületét is, csak még tovább fokozta. A nő felé indult, hogy elhallgattassa, az azonban megfordult, és futni kezdett a kijárat felé. Az ajtóban beleütközött két talpig fehérbe öltözött emberbe, akik továbbengedték, de ugyanazzal a mozdulattal elállták az útját a meztelenül rohanó férfinak.

A folyosón közben felbukkantak az első órákra igyekvő tanárok. A történelemtanár ijedtében eldobta a naplót: de igazgató úr – kiáltott fel –, mit művel?!

Az egyik fehér ruhás ember ekkor szólalt meg: szegényt rossz helyre hozta a sofőr. Még új ember, tegnap volt az első útja. Összekeverte a két „sárga” házat. Majd a pokrócba burkolt férfit társával közrefogva, kifelé indult. A sóbálvánnyá vált kis csoport megnyugtatóására azonban, távozóban, még visszaszólt: amúgy az „igazgató” úr nem közveszélyes. Csak mániákus vetkőző. Ha nyugtalanságot észlel, erős hangokat, zűrzavart, maga is idegessé válik, aztán jön a vetkőzés. Kár volt rábízni, hogy a sokadik kezelésére önként, kísértő nélkül vonuljon be...

Bukta

Csöngettek, ezért kiment a bejárati ajtóhoz, hogy megnézzze, ki lehet a hívatlan látogató. Aznap már nem várt senkit, a felesége háromnapos külföldi kiküldetésre utazott.

Az ajtóban vele egykorú, mosolygós férfi állt, és a felesége után érdeklődött. Sajnos, ma haza se jön, pár napot várnia kell, akkor keresse újra – mondta a fiatalembernek.

Az, mintha nem is hallotta volna a mondottakat – csak a kezét nyújtotta, és bemutatkozott. A neve után pedig hozzátette: a felesége első férje vagyok.

Szóhoz se jutott. Már egy éve házások, de a fiatalasszony egy szóval sem említette, hogy előzőleg is férjnél lett volna. Ha nem említette, biztos oka volt rá – mentségül csak ez jutott az eszébe.

Jöjjön be – és félreállt az útból. Ezzel a férfival mégiscsak van mit megbeszélniük. A váratlan látogató fesztelenül lépett be a napaliba, és amikor helyet kínálta, azonnal kényelembe is helyezte magát.

Várta, hogy a másik szólaljon meg elsőnek, mert igazán nem is tudta, hogy mit kérdezzen. Vajon mit illik ilyenkor kérdezni?

A vendég nem zavartatta magát. Látna házigazdája tanácstalanságát, maga kezdett beszélni. Meglepte talán a hír? Hát valóban, egy ideje nem voltam szem előtt. Másfél évig egy hajón pincérkedtem. A feleségemnek talán a hosszú távollétből lett elege, ezért vált el. A tárgyaláson nem lehettem ott, ezért a papírokat a nejemnek adták, azzal, hogy juttassa el hozzám. Most magam jöttem érte. Ha akarja, igazolhatom is magam, de a papírok magukért beszélnek, és nekem sürgősen szükségem van rájuk. A nyomaték kedvéért még hozzáfűzte: hivatalos ügyintézéshez.

Amikor szóhoz jutott, szinte védekezve mondta, hogy ő nem találkozott ilyen papírral.

A másik azonban kíméletlenül folytatta. Adhatnék valami ötletet? A feleségem – a feleségünk – a tiszta, vasalt lepedők alatt szokta tartani a nem túl publikus dokumentumokat. Talán ott keresse.

Kinyitotta az alsó szekrényajtót, és benyúlt a lepedők alá. Kicsit kárörvendve húzta vissza a kezét. Itt nincs semmi – mondta, szinte elégedetten.

Talán kicsit beljebb keresse, ott, a hátul lévő ágyneműk alatt. És tényleg. Legbelülről egy nagyobb, leragasztott boríték került elő, amit ő még sohasem látott. Az elejére felesége nagy ákombákom betűivel rá volt írva, „Karesz papírjai”.

Nem volt mit tenni, oda kellett adni a férfinak a papírokat, végül is, őt illették. Ezután már kétsége sem volt afelől, hogy a vendég igazat mond.

Közben a fiatalember megint beszélni kezdett: hogy is mondta, a neje kiküldetésben van külföldön?

Igen, ma reggel utazott el, három nap múlva jön haza.

És maga biztos abban, hogy tényleg külföldön van?

Miért kételkednék benne? Ezt mondta, és elutazott. Külkereskedelmi cégnél dolgozik.

Melyik országba is utazott? Mikor megmondta, a vendég fiatalember rögtön leütötte a magas labdát. Oda még kell útlevél. Megnézte, hogy valóban magával vitte az útlevelét?

Hát erre nem is gondolt. Ha utaztak, viszonylag rövid együttélésük alatt, az okmányok gondja mindig az asszonyé volt. Ekkor a kíváncsiság kis ördöge elkezdte furdalni az oldalát. Nem állhatta meg, hogy oda ne menjen a szekrényfiókhoz, és bele ne kotorjon az iratok közé. Rögtön meglátta a két útlevelet. A sajátját, meg az asszonyét.

A másik férfi, látva megrökönyödését, azonnal magyarázattal is szolgált. Mindig ezt csinálta. Amikor egy kis külön „kikapcsolódást” akart magának, csak bedobta ezt a „kiküldetés” trükköt, és lelépett két-három napra. Egy kicsit kivárt, majd maliciózusan megjegyezte: hát ez bizony bukta!

Nem tudott mit mondani. Még akkor sem, amikor a férfi megkérdezte: nem kínálna meg egy kis innivalóval? Ahogy elnézem, magára is ráférne.

Szó nélkül kiment a konyhába, és a szekrényből elővette a konyakot. Magának, meg a vendégnek is töltött egy jó pohárnyit, aztán – mint a presszóban –, még egy pohárka szódavizet is kerített. Tál-

cára rakta az italokat, úgy ment vissza a nappaliba. Vendége még a könyökét se mozdította, úgy ült a kanapén, ahogy otthagya. Felhajtották az italokat, aztán, mivel már nem volt mit mondaniuk egymásnak, a férfi felállt, megköszönte a papírokat meg a konyakot, és indult kifelé.

Amint az ajtó becsukódott a hívatlan látogató mögött, csak leroskadt a fotelba, és vagy egy óráig rezzenéstelen arccal, mozdulatlanul ült. Mintha még a gondolatai is lelassultak volna. Megállt az agya, és megdermedt körülötte az idő. Sohasem hitte volna, hogy ez vele megtörténhet...

Egyszer csak, ismét felharsant a csengő éles hangja. Istenem, ki vagy mi jöhet még?!

A résnyire nyitott ajtón szinte bebukott az ott álló nő, annyira fontos volt neki, hogy minél előbb benn legyen a lakásban. A felesége, a külföldi kiküldetésben lévő felesége volt.

Az asszony lábával berúgta maga után az ajtót, és egyből a nyakába esett: ne haragudj! Megszédített a múlt. Régen ez annyira bejött. Csak elmentünk pár napra a barátnőimmal, aztán minden visszatért a régi kerékvágásba. De most már nagyon bánom. Soha, soha többé, ígérem! Azt gondoltam, ez lesz az utolsó, de amikor a csajok pasizni akartak, én abba már nem mentem bele, hiszen nekem férjem van!

És már nem is az első – szinte kirobbantak belőle a szavak. Most az asszonyon volt a sor, hogy rácsodálkozzon: Te, te honnan tudsz a Kareszről?!

Itt járt, téged kerestett, de megelégedett a válási papírokkal. Képes voltál elhagyni valakit csak azért, mert kemény pincérmunkával, távol a nejétől, egy hajón sínylődve kereste meg a betevő falatot?!

Az asszony felszisszent: és te beengedted? Egyedül is hagyta a lakásban? Majd berohant a hálósobába. Egy pillanattal később már ismét ott volt, kezében az üres ékszeres dobozzal. Nem mondtam, hogy voltam már férjnél, mert szégyelltem. Nem hajózott, ült. Másfél évet. Trükkös lopásért, csalásért.

Bukta! De legalább név szerint tudjuk megtenni a feljelentést...

Vakszerencse

Nem is akart részt venni a versenyen.

Az ő lehetőségeivel – gondolta. Ugyan, nála bárki esélyesebb. A barátai azonban nem hagyták békében. Folyton unszolták, hogy ha csak egy kicsit is összpontosít, győzhet. Speciális szakkönyveket hoztak a lakására, hogy valamiképpen ki ne bújhasson a feladat alól. Figyelemmel kísérték a verseny állását, minden fordulónál fejből citálták a részeredményeket.

Buzdították, szurkoltak neki, teljes szívükből kívánták, bárcsak nyerne! Hiszen a téma abszolút szakértője, nálánál jobban senki nem ismeri ezt a területet. Az ő feje hatalmas tudás tárháza, a lehetőséget elodáztatni, s mindezt kihasználatlanul hagyni, badarság lenne.

Az indulók egy-egy kódszámmal vettek részt a versenyben, így egymást sem ismerték, de hasonlóképpen ők is ismeretlenek maradtak, egészen az eredmény kihirdetéséig a zsűri tagjai, a bírák előtt. Mi mindenre nem képes a modern technika, vagy inkább az elektronika! Manapság már minden, és annak az ellenkezője is lehetséges, valóra válhat.

A fordulók kérdései egyre nehezebbek lettek, amint a szellemi párbaj, a vége felé közeledett. Néha már a barátai is úgy érezték, elfogyott a lendülete, a szellemi képességei határához érkezett, képtelen lesz összeszedni magát, megújulni. De amikor a barátai csüggedni kezdtek, benne éppen akkor támadt fel a harcias küzdővágy, a mindenáron való nyerni akarás. Ha eddig eljutott, most már nem adja fel egykönnyen – mondogatta.

Talán nem is a nyერemény csábította, – amiről melleleg, előre nem is lehetett tudni, miféle díjazást takar –, inkább a tudat, hogy megmutathatja a világnak, mire képes. A vetélkedő kezdetén még húzódozó, szerény emberből, akit folyton nógatni kellett, egyszer csak előtört a győzni akarás. Valahogy magának is meg akart felelni, bizonyítani azt, hogy van, amiben ő a legjobb.

Ilyen akaratérővel, és ilyen feltétlen bizalomtól övezve, melyet barátai az ő győzelmébe vetettek, nem is történhetett másként. Megnyerte a fődíjat.

A tényről már tudott, de a nyeremény mibenléte még mindig ismeretlen volt előtte, az továbbra is titok maradt. A verseny szervezői úgy tervezték, meghívják az első három helyezettet a televízió stúdiójába, és ott, ország-világ szeme előtt fedik fel, miért is küzdöttek a szereplők hat hónapon át, miért is folyt a grandiózus szellemi csatározás.

Az azonban nem volt teljesen igaz, hogy egyáltalában nem érdekelte a jutalom. Barátai szerint, komoly pénzösszegre számíthatott, mert hát minek is van a mai világban valódi értéke, ha nem a pénznek. Amin bármi megvásárolható, amire csak az ember vágyik. Tényleg minden, még talán a boldogság is, ha arra a sok pénzéhes nőre gondolunk. Persze, azért ő nem erre gondolt, nem erre vágyott. Jó lett volna, mondjuk, egy nagyobb, komfortosabb lakást vásárolni a nyert pénzen, esetleg felvenni egy bejárónőt, hiszen egy egyedülálló férfiember annak igazán nagy hasznát veheti.

Ilyen, és ehhez hasonló gondolatok cikáztak a fejében, miközben a tévéstúdió előterében szólítására, a mennyei hangra várakozott, a verseny során annyit drukkoló, mellette végig kitartó, hűséges barátja társaságában.

Odabent a műsorvezető a stúdió élő közönségének éppen azt mondta, hogy meg fog lepődni az első helyezett, amikor megtudja, világkörüli utazást nyert, teljes körű szállodai ellátással, szervezett programokkal. Az amúgy sem jelentéktelen tudását azzal aztán méltóképpen kibővítheti, amit majd a földkörüli utazása során látni fog.

És akkor jöjjön az abszolút győztes, ismerjük meg azt a szerencsés embert, aki előtt a világ összes csodája feltárul, és már semmi sem marad ismeretlen, és láthatatlan! – kiáltotta pátosszal teli hangon a speaker. Íme ő!

A szólítással egyidőben, kitarult a stúdió ajtaja, és azon át – a fanfárok éteri zenéje mellett –, barátja kíséretében, belépett a győztes. ... egy harmincas fiatalember, fekete szemüvegben, fehér bottal tapogatva ki maga előtt a pódiumhoz vezető utat.